

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Kolm õde

Blackberry saare romaan
2. raamat

Susan Mallery
Three Sisters
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Karin Kastehein
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Susan Macias Redmond
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B07258913
ISBN 978-9949-25-402-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

Selline asi, kui sind altari ees maha jäetakse, pole nõrgukestele. Isegi kui kogu alandus ja solvumine kõrvale jätta, tuleb pead murda logistiliste probleemide üle. Võib arvata, et kui mees on valmis sind jätma ihuüksinda kolmesaja lähima sõbra ja sugulase ette – rääkimata teie *kummagi emast* –, siis ei vaeva ta pead selliste pisisasjade pärast nagu kingituste tagasisaatmine ja toitlustaja arve tasumine. Ja just sellepärast panigi Andi Gordon kolm kuud pärast sellist läbielamist kõik oma säästud majja, mida oli näinud üksnes kaks korda, ühes linnas, kus oli olnud kõigest seitsekümmend kaks tundi.

Tulebki teha midagi suurt või minna tagasi koju. Andi otsus tähendas aga mõlemat.

Allkirjastanud müügilepingud ja saanud võtmed, sõitis ta mäest üles Blackberry saare kõige kõrgemasse tippu ning vaatas äsja ostetud maja. Maja tunti ühena nn Kolmest Õest. Need olid kolm ilusat ja värvikat eelmise sajandi vahetusel ehitatud maja. Maakleri sõnul oli vasakul asuv maja väga hästi renoveeri-

tud. Pastelsed toonid peegeldasid ehitusaasta stiili ja moodi. Isegi maja aed oli inglaskikum kui Vaikse ookeani äärses Ameerika loodeosas tavaks. Verandale toetuv lastejalgratas tundus seal oma modernsuse tõttu pisut kohatu.

Paremal pool asuv maja oli samuti renoveeritud, kuid ajastu-hõngule oli vähem tähelepanu pööratud. Vitraažaknaid ümbritsesid kiltkivikarva hallid raamistused ja maja ees aias oli lendu tõusva linnu skulptuur.

Keskmise maja niitmata murul oli endiselt silt, millelt võis lugeda, et maja on müüa. Kuigi tema äsja ostetud maja oli sama suur ja samas stiilis nagu teised, polnud sellel naabritega suurt midagi muud ühist. Puuduvate kividega katusest kuni kooruva värvi ja katkiste akendeni välja oli see ilmekas näide mahajäetusest ja ükskõiksest suhtumisest. Kui majal poleks ajaloolist väärtust, oleks see juba aastate eest maha lammutatud.

Andi oli tutvunud müüja esitatud paberitega, kus olid kirjas kõik majaga seotud probleemid. Dokument oli mitu lehekülge pikk ja seal olid toodud välja kõik suuremad probleemid alustades kahekümne aasta eest tehtud elektrisüsteemist kuni korrast ära kanalisatsioonini. Andi palkas ühe ehitusinspektori maja üle vaatama, kuid too andis poole pealt alla ja tagastas talle ettemaksu. Seejärel üritas maakler näidata talle jahisadamale avaneva vaatega kaunist korterit.

Andi keeldus. Ta tundis kohe seda vana maja nähes, et see on just see, mida ta otsib. Omal ajal oli see tulvil suuri võimalusi. Aeg ja olud olid aga viinud selle praeguse seisundini – seda ei armastatud ja see oli maha jäetud. Selleks polnud vaja psühholoog olla, et mõista, kuidas ta selles majas iseennast näeb. Ta sai aru, millised ohud võivad kaasneda usuga, et kui maja korda teha, saab ka ta ise korda. Kuid teadmine ja tegemine – või antud juhul

mittetegemine – polnud sugugi sama asi. Ta mõistus võis küll öelda, et see on kohutav viga, kuid tema süda oli juba armunud.

Võttes arvesse hiljutist ja vägagi avalikku kihluse katkestamist, tundus majasse armumine märksa turvalisem kui meesterahvasse armumine. Kui maja peaks ta tõesti altari ees maha jätma, võib ta ju selle maha põletada.

Parkinud auto kolmekorruselise katastroofi ette, levis ta näole naeratus. „Ma olen siin,“ lausus ta sosinal, pakkudes seega tõotust nii iseendale kui ka majale. „Ma teen su korda.“

Viimased kolm kuud oli olnud üks logistiline ja vastastikuste süüdistuste košmaar. Kolmest Õest ühe ostmine oli talle õnneks ka muud mõtlemisainet pakkunud. Laenudokumentide meelimine oli palju vahvam kui mõnele sugulasele selgitada, et jah, pärast seda, kui ta oli Mattiga üle kümne aasta käinud, jättis Matt ta tõepoolest altari ees maha. Õigupoolest oli Matt öelnud, et otsus abielluda oli tema jaoks ootamatu ja et ta vajab rohkem aega. Jah, tõesti, Matt läks kaks nädalat pärast seda Las Vegasesse ja abiellus oma vastuvõtusekretäriaga. Andi lihtsalt keeldus mõtlemast kõigile neile jutuajamistele, mis tal sel teemal emaga olid olnud.

Kuid teda aitas kõige selle juures teadmine, et ta lahkub peagi Seattle'ist ja kolib Blackberry saarele. Ta keskendus põgenemisele. Siis aga pakkiski asjad linnas kokku ja suundus põhja poole.

Andi surus peos kinnisvaramaakleri käest saadud võtmeid ning tundis, kuidas metall pihus valu teeb. See tõi ta aga taas praegusesse hetke, mis oli tulvil palju võimalusi.

Ta väljus autost ja vahtis räämas maja. Kuid kinnilöödud akende ja lääpas veranda asemel nägi ta maja sellisena, nagu see võiks välja näha. Uuena. Lääkivana. Koduna, mida imetletakse. Mitte mahajäetuna, heidikuna. Sest kui maja saab korda, siis võib ta ema siia kutsuda ja sellest rääkida. See oleks palju mõnusam

jutuajamine, kui kuulata seda, kuidas ema loeb ette kõik asjad, mis Andi on elus valesti teinud. Nagu näiteks see, kuidas ta ei lasknud Mattil ennast muuta, ja kuidas ta lasi rumalast peast hea mehe käest.

Andi pöördus, et vaadet imetleda. Ilm oli selge ja Pugeti väina vesi sillerdas. Nõus, selles piirkonnas tuli selge ilmaga päevi suhteliselt harva ette, kuid Andil polnud selle vastu midagi. Talle meeldis vihm. Hall tibutav taevas, saabaste lirtsumine tänaval. Selline süngus pani teda päikesepaistelisi päevi rohkem hindama.

Ta pöördus lääne poole ja vaatas üle väina. Majadest avanes imeline vaade. Need majad olid omal ajal ehitanud kaptenid, kes tahtsid vaadata sadamasse sisenevaid laevu. Üheksateistkümnenda sajandi lõpus oli merelaevandus siinkandis ikka veel olulisel kohal ning seda polnud asendanud ahvatlevad raietööd.

See oli õige, mõtles Andi õnnelikult. Ta kuulus siia. Või vähemalt hakkab aja jooksul kuuluma. Kui ümberehitus teda häirima hakkab, saab ta lihtsalt vaadet nautida. Lained ja taamal paistev poolsaar olid hoopis midagi muud kui Seattle'i kõrghooned. Seattle on küll pelgalt paaritunnise autosõidu kaugusel, kuid võrreldes Blackberry saare väikelinnaga hoopis teine maailm.

„Tere! Kas sina oledki see, kes selle maja ostis?“

Andi pöördus ümber ja nägi lähenevat naisterahvast. Naine oli keskmist kasvu ja poolde selga ulatuvate pikkade tumepunaste juustega. Ta kandis teksaseid ja puukingi ning puusadeni ulatavat elevandiluukarva palmikutega sviitrit. Naise nägu oli pigem huvitav kui ilus, mõtles Andi teda vaadates. Kõrged põsesarnad ja suured rohelised silmad. Tema kahvatu nahk oli tingitud ilmselt nii geneetilisest faktorist kui ka sellest, et see polnud eelmise aasta septembrikuust saadik päikest näinud.

„Tere. Mina jah.“

Naine naeratas. „Lõpuks ometi. Vaene maja. Ta on ennast siin nii üksildasena tundnud. Oh, mina olen Boston. Boston King.“ Ta osutas maja poole, mille aias oli linnu skulptuur. „Ma elan seal.“

„Andi Gordon.“

Nad surusid kätt. Pilvede vahelt murdis läbi nõrk päikesevalgus, tuues Bostoni juustes välja tumelilla triibu. Andi näppis oma tumedaid juukseid ja mõtles, et ehk peaks ka midagi sama dramaatilist ette võtma. Tema juuksehooldus piirdus reeglina sellega, et ta lasi neid lihtsalt piirata.

„Kas te olete Zeke Kingi sugulane?“ küsis Andi. „Zeke on ehitusmees, kellega ma olen maja asjus e-kirju vahetanud.“

Bostoni nägu löi särama. „Ta on minu mees. Neil vennaga on siin saarel ehitusfirma. Ta mainis jah, et on uue omanikuga ühenduses olnud.“ Ta kallutas pead. „Aga ta ei maininud sinu kohta sõnagi ja ma tahan kõigest lähemalt kuulda. On sul natuke aega? Panin just värsket kohvi üles.“

Andi mõtles auto pagasiruumis ootavatele puhastusvahenditele. Kuna hommikul saabub kolimisauto, on tal vaja maja ette valmistada. Kuid väikeses tupiktänavas oli kõigest kolm maja ja ühe naabri tundmaõppimine tundus sama oluline.

„Suurima heameelega,“ vastas ta.

Boston läks Andi ees läbi kõrgeks kasvanud heina oma aeda ja juhatas ta terrassi trepist üles. Andi märkas, et terrassi pörandalauad olid värvitud tumesiniselt ja neile olid maalitud tähed ja planeedid. Maja uks oli tumedast puidust ja vitraažpaneeliga.

Fuajees jätkus eklektiline segu traditsioonilisest ja omapärasest uuemast kujundusest. Riidenagi all seisis lihtne puidust pink. Seinal oli oravaid ja linde kujutavas hõberaamis peegel. Vasakule jäävas elutoas olid mugavad diivanid ja toolid, kuid kamina kohal tohutu suur alasti haldja portree.

Boston läks mööda veripunaseks värvitud kitsast koridori valgusküllasesse avatud kööki. Köögis olid koobaltsiniseks värvitud kapid, moodne roostevabast terasest tehnika ja halli-sinisekirju töötasapind. Kohvi lõhn segunes kaneeli ja õuna aroomiga.

„Võta istet,“ ütles Boston, osutades hommikusööginurga juurde lükatud pukkidele. „Tegin just saiakesed soojaks. Mul on eelmisel sügisel tehtud kaneeli-õunapüreed.“

Andi mõtles hommikueineks söödud väiksele näksile ja kohvile ning kuulis, kuidas köht koriseb. „See kõlab küll isuäratavalt. Tänan.“

Ta võttis istet. Boston avas ahjuukse ja võttis sealt välja küpsetusplaadi kahe suure saiakesega. Õunapüree oli klaaspurgis. Boston pani saiakesed taldrikule, andis selle Andile ja valas kohvi välja.

„Ilma suhkruga ja piimata,“ ütles Andi.

„Ahhaa, tõeline kohvisõber. Mina pean kofeiini sarapuupähkli ja vanilli maitsega ära varjama.“

Ta võttis külmikust maitsestatud kohvikoores.

Andi vaatas ringi. Kraanikausi kohal oli suur aken ja teine aken oli nurgas, kus oli söögilaud. Ühe seina võttis enda alla suur sahverkapp. Kuigi tagumise ukse kohal oli näha algupärast ehissimssi, oli ülejäänud köök kaasaegne.

„Mulle meeldib su köök,“ ütles Andi. „Kardan, et minu köök pole kuuekümnenda aasta jooksul uut värvikihtigi näinud.“

Boston võttis kaks nuga ja andis ühe Andile, lõikas siis oma saiakese pooleks ja määris sellele õunapüreed. Seda tehes kõlisesid ta käel hõbedased võrud. „Nägime sinu maja, kui seal olid lahtiste uste päevad. Köök on läbi ja lõhki viiekümnendad.“

„Retro vastu pole mul midagi,“ tunnistas Andi.